

lleï, i el senyor Puig i Cadafalch, que no va poder aconseguir llur objecte, va recórrer en queixa del Jutge de primera instància davant dels Il·lustres senyors President i Fiscal de la Audiència Territorial.

L'endemà del període electoral, per l'autoritat judicial va dictar-se auto en l'expedient d'apremi, alegant la duplicitat de procediments per un mateix concepte impositiu, dirigint-se a la superior autoritat per a que declarés si en l'expedient reclamat pel Congrés s'hi havia dictat qualque resolució.

Transcorregueren prop de dos mesos, i als comptats dies de possessionar-se del Ministeri de Gràcia i Justícia, el catalanista i home de negocis, senyor Bertràn i Musitu, l'Il·lustre senyor President de l'Audiència comunica al senyor Jutge que ja pot dictar l'auto. Així es desprèn d'un dels *Resultandos* que fa referència al trasllat de lo actuat per la Presidència «*cuya resolución permite sea dictada la presente.*»

Doncs bé; apesar de que l'auto diu que podrà embargar-se «*luego de observadas todas y cada una de las prescripciones legales en la materia,*» la omnipotent Mancomunitat creu que pot faltar a totes, inclús a les que taxativament assenyala la Instrucció de que ha tingut que servir-se per a incoar l'expedient d'apremi i portar-lo a efectivitat.

La comèdia, i més que comèdia, la farsa portada a terme per la estultícia d'un subjecte que dintre poc podrà avalorar el seu guarda-roba amb una llampant casaca d'or i argent que no tornarà a lluir com no sia en alguna mascarada, perdurarà en el record de tots els granollerins honrats, car denotarà que hi ha qui somnia creient que els atropells i les vexacions són prou per a adormir la consciència d'un poble que la té completa dels seus actes.

Restin tranquils els cacics de la Lliga. Granollers desenrotllarà la seva vida tranquilament, sense que les urpes que uns maleïts esparvers han posat a la Caixa del poble deixin la més petita senyal.

Ja hi tornem a ser

Tot just fa pocs dies que en Cambó no forma part del Govern d'Espanya, que la «Veu» fa despotrica parlant de la independència de Cuba i Filipines i en tons d'una ridícula que faria riure, si no fes llàstima, s'atreveix fins a amenaçar, bo i parlant d'Irlanda.

No en té prou amb això, que ressucita la memòria d'aquell martir de la llibertat que es deia Rizal, volguent fer comparacions que són una ignomínia.

Pensen, aquests desaprensus vividors de la política, que Catalunya no es recorda d'aquell arc de triomf aixecat al port de Barcelona en honor del «General cristiano» quan tornà a Espanya després d'aquell fusellament; quin arc fou aixecat pels mateixos regionalistes d'aquella època, de quina política en són continuadors els Cambó, Ventosa i Puig i Cadafalch Catalunya s'en recorda i s'en recordarà sempre de les malifetes dels seus falsos redemptors, igual que se n'han recordat en totes èpoques, els pobles del món, quan els traïdors i els falsos germans els han traït.

La «Veu» ja torna a entonar «Els Segadors» i aviat serà tan llastimós sentir-los de boca de gent tant despreocupada, (per no dir altra cosa), que l'himne català esdevindrà aviat ridícol i «patriotero» com la «Marcha de Cádiz» d'aquells tristos temps de la pèrdua de les Colònies, o bé com «la banderita» d'aquets que ara patim, de «Las Corsarias», del desastre d'Annual, i de ministeris on en Cambó i en Bertràn i Musitu hi llueixen llurs casaques.

Menys mal, que tenim l'esperança i quasi la seguretat de que vindrà un dia en que Catalunya es redressarà i foragitarà a garrotades tanta despiatada desaprensió com demostra aquesta genteta, en tots els seus actes.

Així sia. Amen.

Armonías regionalistas

Copiamos de «Las Noticias» edición del jueves de esta semana:

«Dijimos, días atrás, que entre determinados elementos de la Lliga Regionalista existía gran descontento por las últimas orientaciones emprendidas por sus directores, y concretamente por la participación en el Gobierno del Estado, que aquellos elementos consideran ha sido estéril para Cataluña»

Lejos de desaparecer este estado de espíritu, ha aumentado considerablemente después del discurso del señor Cambó, elevando a definitivo el sistema intervencionista que hasta ahora había parecido provisional.

El descontento parece que se traducirá en un manifiesto, cuya publicación es inminente, para el cual han comprometido su firma algunos diputados provinciales, concejales de Barcelona y otras personas de algún relieve en la política, sobre todo en las letras. Aunque hasta ahora y

no se sabe que hayan dado su aquiescencia ningún diputado ni senador, cuéntase sin embargo, que la relación de firmas hará sensación por la calidad y sobre todo por la cantidad.

Un diputado provincial y un regidor no se dan estos días punto de reposo haciendo visitas y recogiendo adhesiones para esta protesta, a la que se quiere dar un carácter de afirmación de principios nacionalistas frente a lo que los protestarios califican de claudicaciones de la Lliga»

Nosotros juzgamos el futuro acto político como maniobra del Sr. President (?) de Cataluña, que, de acuerdo con Cambó se pasan la vida jugando al «tira y afloja».

No hay que ser incautos.

Si es broma puede pasar

Como no pudo ser menos, el Presidente de la Mancomunidad de Cataluña, Sr. Puig y Cadafalch, en su cotidiana charla con los periodistas, dióles cuenta «de haber quedado solucionando el pleito sostenido en el Ayuntamiento de Granollers, en virtud del embargo trabado.» I aun suponemos habrá reproducido la frase de que la postura adoptada por el Ayuntamiento era la propia de un mal pagador.

¡Es de una ingenuidad encantadora el Virrey de Cataluña!

Nosotros demostraremos que ni las afirmaciones, ni las presunciones lanzadas en el tétrico Palacio de la Generalidad tienen más finalidad que el distraer a la opinión pública y de una manera muy particular a los pueblos que fiaban en la gallarda actitud de nuestro Consejo.

El Ayuntamiento de Granollers utilizará cuantos medios le concedan las leyes y estén a su alcance para que no se vea sancionada la expoliación de que se le quiere hacer víctima, cubriéndose en una disposición ministerial falta de valor y eficacia por vulnerar leyes de carácter orgánico.

Y con respecto al cumplimiento de sus obligaciones, y las campañas insidiosas lanzadas por los que son maestros en dilapidar y malbaratar las Haciendas que les están encomendadas, sólo objetaremos que con hechos y no con palabrería huera es como responde el Ayuntamiento.

El estado de la situación económica del Municipio, próximo a someterse a la consideración del público, será el mérito a las ridículas fanfarronadas de esos moralistas de *doublé* que campean a sus anchas por Cataluña.

Estampes per a comunió

desde 25 una pesseta

Impremta Garrell

